

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

מכאן ולהבא אכתוב יותר ברור...

לרגל שמחת השבע ברכות
של בת האי גברא רבא
הרה"ג רבי יהושע ראזנפלד שליט"א
ראש ישיבת רוח חיים
מחשובי מתפללי בית המדרש סאנטוב
והחתן אשר ניימאן ניי"ו
כי תצא תשע"ח

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תשע"ח

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א
אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות
נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

האי גברא רבא יקירא, חוב"ט

הרה"ג ר' יהושע ראזנפלד שליט"א

ראש ישיבת "רוח חיים" - מחשובי מתפללי ביהמ"ד סאנטוב

לרגל שמחת נשואין של בתו שתחי'

עב"ג המופלג בתור"ש

החתן אשר ניימאן נ"י

בן הנה"ח מו"ה מאיר ניימאן הי"ו

מחשובי חסידי וויזשניץ במאנסי

יזכה בע"ה לרוות הרבה תענוג ונחת

מכאן ולהבא אכתוב יותר ברור...

בקידושא רבא ש"ק פרשת דברים תשע"ח

אנו עומדים כעת בימי בין המצרים, שהם ימים המיוחדים לבכות ולקונן על שריפת וחורבן בית מקדשנו ותפארתנו.

והנה ידוע שבית המקדש השני נחרב בעוון שנאת חינם, וכמו שאמרו חז"ל (מס' יומא דף ט' ע"ב) שבית המקדש הראשון נחרב מפני שאז עברו בני ישראל על ג' החמורות, ע"ז ג"ע ושפיכות דמים, ובית המקדש השני – שאז כן נשמרו בני ישראל מלעבור על הג' חמורות ועסקו בתורה ובמצוות ובגמילות חסדים – נחרב בעוון שנאת חינם, ואומרים חז"ל (שם), שלמדים אנו מזה, שעוון שנאת חינם חמורה עד למאוד, עד שהתבטאו בלשונם ואמרו "שקולה שנאת חינם כנגד ע"ז ג"ע ושפיכות דמים".

אמרו חז"ל (מסכת גיטין דף נ"ה ע"ב): אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים. וידועה קושיית העולם, הרי "בר קמצא" הוא שהלשין, והוא שמסר למלך, א"כ נמצא שהוא גרם לחורבן הבית, ומדוע הזכירו את "קמצא" שהיה אהובו וידידו של אותו אדם בעל הסעודה, וכי מה אשמו שמזכירים אותו כגורם לחורבן הבית? ועוד, שמזכירים את שמו תחילה – א"קמצא" ו"בר קמצא" – משמע שהוא האשם העיקרי, ותמוה מאוד, וכי מה עשה?

ומובא בספר "אורות החומש" (פ' אמור), דהנה ידוע שהמהרש"א (גיטין שם) כותב על קמצא ובר קמצא, שאפשר שהיו אלו שני האנשים אב ובנו, וזהו אקמצא ובר קמצא, שאפילו שם לא ניתן לו לבן, כי אם הוא נקרא על שם אביו. וי"ל כוונת חז"ל בזה, שהנה האב הוא הגורם בכל מעשי בנו, כי הוא זה שצריך לחנך את בנו, וכל התנהגותו של בנו תלויה בו, לטוב או למוטב, והאב הוא יותר עיקרי מאשר הבן, כי כל מעשי הבן נחשבים אליו, והגם שהאב הלא היה ידו של בעל הסעודה, מ"מ הבן מקבל מאשר בלב אביו, הלב שומע את שפת הלב ולא את שפת הדיבור, ובאמת בפנימיותו היה אביו כ"כ בעל חסרון ובעל מחלוקת, מלא שנאת חנם, עד כדי לגרום לחורבן ירושלים, וזה בא לידי ביטוי אצל הבן בפועל, ועל כן נאמר שעליו חרבה ירושלים – כלומר, שהוא קודם לבנו, ההשפעה ניכרת מההרגשה הפנימית יותר מאשר מהחיצונית.

לעומת זה, אצל דמא בן נתניה שהוזכר בגמרא (מסכת קידושין דף ל"א ע"א), גבי מצות כיבוד אב הנדירה שלו, שהסכים לוותר על הון רב כדי שלא להעיר את אביו שישן על מפתח התיבה שבה היתה מונחת האבן החסרה של האפוד, שם היתה התנהגות אחרת, דלכאורה יש להבין, למה הוצרכה הגמרא להזכירו בשמו של אביו – דמא בן נתניה, והלא הוא היה גוי, ומה מוסיף לנו שם אביו. אלא בודאי רמזו לומר בכך שגם לאביו מגיע שבח וגדולה, ולכאורה, איזה דבר עשה האב, והלא ראינו בעובדא זו רק המעלה של הבן שהידר במצות כיבוד אב.

ברם יש לומר, שכשהתעורר האב ושמע שבנו לא רצה להעיר אותו, ובגלל זה הפסיד הון רב, לכאורה היה צריך לכעוס על בנו שבשביל כמה שעות שינה הפסיד הון רב, ברם באמת לא היה כך, כי הוא שמח שבנו עשה כן, כי התנהגותו הטובה והמיוחדת של בנו,

היתה עדיפה לו מכל כסף וזהב שבעולם, ובזאת חונך את בנו חינוך שבלב, חינוך אמיתי, כיון שזה היתה הרגשתו הפנימית שעל ידה התחנך בנו לכך, וזהו השבח של האב ג"כ, ולכן הוזכר שמו בגמרא. (ויש להוסיף, שהטעם לכך יתכן שהוא מפני שלא לקפח שכר כל בריה, וכידוע מהרה"ק ר' מאיר מפרימשלאן זי"ע שלכן נקראת פרשת בלק על שמו של גוי רשע וטמא, לפי שהיה גוי טוב שאינו מטעה את היהודים, רק הראה להם שהוא שונא אותם, ובכך לא יתחברו עמו ולא ילמדו מדרכיו ומעלליו, וכיון שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, לכן קיבל שכרו משלם שפרשה בתורה נקראת על שמו, ואף כאן י"ל, שכדי שלא לקפח שכרו על חינוכו של בנו, הוזכר שמו בגמרא...)

היה פעם בחור שלקראת ה'בר מצוה' שלו קראו אביו, והושיבו על ידו, ואמר לו, אתה הולך להיות 'בר מצוה', אתה יודע מה זה 'בר מצוה'? – וממשיך האב לומר לו: שמע בני! 'בר מצוה' הכוונה שמפסיקים עם כל ההנהגות הילדותיים, דהיינו עד עתה בעת התפילה היית יכול להסתובב בחוץ ולדבר עם חברך, היית משחק אתם, באמצע קריאת התורה היית מסתובב בחוץ ואוכל או שותה, כל זה – אומר לו האב – הם דברים ששייכים אצל ילדים קטנים, אבל לבחור – מאז היותו 'בר מצוה' – שמקבל על עצמו עול תורה ומצוות – מאז כבר מתפללים כל התפילה בבית הכנסת – לא מדברים באמצע התפילה, ולא מסתובבים בחוץ, נעשים יותר רציני, צריכים ללמוד ולהתפלל בהתמדה ובהתלהבות... וסיים האב ואמר לבנו, "בני, האם אתה מבין את מה שאני אומר לך – המבין אתה מהו להיות 'בר מצוה' בחור?" – תיכף אומר הבן

להאב – כן אבא! הבנתי הכל, אבל – אבא – יש לי קושיא אחת,
מתי אתה הולך להיות 'בר מצוה'?!...!

ובדרך אחר יש מתרצים על הקושיא, מה אשם קמצא, והלא
כל הבעיות עשה בר קמצא, ברם באמת גם קמצא עצמו לא התנהג
כדבעי, שכן הוא לא בא לסעודה של ידידו, כי נניח שהוא לא קיבל
את ההזמנה, שהרי השליח היה לו טעות, ובמקום להזמין אותו הוא
הזמין את בר קמצא, אבל למה הוא מקפיד כל כך על כבודו?! אם
יודע אתה שידיד אחד עושה שמחה, האם לא באים – גם בלי
הזמנה?! ולכן אמרו חז"ל אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים – שגם
קמצא גרם לחורבן הבית, כי כל המצב של החורבן, הכל זה בגלל
מידות רעות – שנאת חנם וכבוד וכו', וכיון שהוא הקפיד על כבודו,
ובגללו נגרם כל זה, נחשב לו שהוא ג"כ גרם לחורבן הבית.

וכמו"כ לומדים מבין שיטי הגמרא, שגם בעל הסעודה היה לו
מדות רעות, שכן כאמור דמבואר במהרש"א, שקמצא ובר קמצא
היו אב ובנו, והאדם הזה – את האב אהב ואת הבן שנא – ולכן אותו
בעל הסעודה את שמו כלל לא מזכירים...

ויצויין, שאחד מגדולי ירושלים העיד פעם על עצמו,
שכשחבירו עושה שמחה, והוא "לא" מקבל הזמנה, אז הוא "כן"
הולך – ואדרבא – בכגון דא יש לו יותר עול ללכת להשתתף
בהשמחה – יותר מהשמחות שהוא כן מקבל הזמנה, כדי לשבר את
מידותיו...

ובדרך אגב איתא בשו"ת ויחי יוסף לש"ב הגה"צ אב"ד פאפא
זי"ע, שם הוא כותב תשובה לאחד ששאל אותו, היות ואביו נפטר,

והוא יודע שאביו היתה לו מריבה עם פלוני, והוא שואל האם הוא צריך להמשיך את המחלוקת?... והרב השיב לו, בסגנון מיוחד: מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מהש"ס ומהפוסקים אין דין ירושה בסכסוכים... (ופעם סיפר אחד שהיה גר בתל אביב, שהיו לו שני שכנים שלא היו שומרי תורה ומצוות רח"ל, וב' אנשים אלו לא דברו אחד עם השני, לפי שלפני המלחמה הנוראה היה אחד חסיד גור ואחד חסיד אלכסנדר, והיתה דין ודברים בין החצרות האלה כידוע, והגם שלאחר המלחמה הם נתפקרו, ולא היתה להם שום קשר לאידישקייט רח"ל, אבל בזה הם בן נוהרו, שלא לדבר אחד עם השני...)

ולכן, בימים אלו – ימי בין המצרים – שהם מיוחדים לתקן העוון של "שנאת חנם", הדרך הנכון לעשות תיקון לעוון שנאת חנם כראוי, הוא ע"י שירבו ב"אהבת חנם".

והנה בשבוע העל"ט – בא' אב – חל יומא דהילולא של אהרן הכהן. והנה זה שיום ההילולא שלו חל בימי בין המצרים, לא לחינם הוא ולא במקרה, אלא לפי שכשמעלים את זכרו של אהרן הכהן ביומא דהילולא דיליה, מתבוננים במידתו במה שהיה "אוהב שלום ורודף שלום" (מס' אבות א', י"ב), ואז יעשה כ"א לעצמו חשבון הנפש לתקן את עוון שנאת חנם, ולהרבות באהבת חנם, אהבה ואחוה ושלוש וריעות בין אדם לחבירו.

מיתאמרא בשם הרה"ק הרבי רבי בונם מפשיסחא זי"ע, שאם רוצה אדם לדעת אם יש לו עליה בעבודת ה', יתבונן אצלו אם יש לו אהבת ישראל, כי כשאדם אוהב את המלך, הוא גם אוהב את בניו...

ובאמת, אהבת חינוס אמיתית, אין הכוונה רק שיאהבו את השני, רק הכוונה שיראו אותות חיבה וריעות ו"עקסטערע געפיל" להשני, וירבה במידת ה"רעכענען מיט יענעם", בלי שום נגיעות וחשבונות כלל וכלל.

וכאשר ידוע ומפורסם על הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע, שאמר, שלמד את עומק הפירוש של "אהבת ישראל" מאת "גוי אחד!", שפעם אחת ראה איך שגוי ניגש לחבירו בעת שכרותו, ואמר לו בשמחה ואהבה "דע לך שאני אוהב אותך מאוד מאוד", שאל אותו השני "אם אתה אוהב אותי, אז תגיד לי מה כואב לי ומה חסר לי", אמר לו הראשון "מנין אדע מה חסר לך ומה קורה אצליך", אמר לו השני "אם אין אתה יודע מה חסר לי, סימן הוא שאינך אוהב אותי באמת, כי אם היית אוהב אותי באמת היית צריך לדעת מה חסר לי ומה טוב בשבילי"...

אמר הרה"ק רבי משה לייב, שמזה ראה והבין מהי "אהבת ישראל" אמיתית, ש"אהבת ישראל", אין הכוונה רק ש"אוהבים" את השני, אלא צריכים גם שיהיה לו ה"עקסטערע געפיל" לדעת מה חסר להשני ומה קורה אצלו...

והנה בפרשת השבוע נאמר (דברים א', א'): אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל. איתא בספה"ק, וכי אפשר לדבר בפני שש מאות אלף אנשים בבת אחת? ברם התורה גילתה לנו בזה שיטתו של משה רבינו בנידון תוכחה, שלא הוכיח מעולם איש יחידי, רק תמיד דיבר אל הכלל כולו, למען לא יתבייש החוטא, וכמו שנאמר בפסוק (ויקרא י"ט, י"ז): הוכיח תוכיח את עמיתך ולא תשא

עליו חטא – שלא תאמר שאותו החטא נמצא אצל האדם שהוא מדבר אליו, אלא תאמר את דבריך באופן כללי, כאילו העון הוא בכל הכלל כולו...

מספרים, שבעת שהיה הרה"ק מרן בעל "אמרי חיים" מוויז'ניץ זי"ע משמיע דברות קודש תוכחה ומוסר במקהלות עם, היה אומר כך "איך מיין נישט קיינעם, אבער אויב איינער מיינט אז איך מיין אים – אים מיין איך טאקע" [אני לא מתכוין לאף אחד, אבל אם יש אחד שחושב שאני מתכוין אליו – אליו אני באמת מתכוין]...

מספרים סיפור נפלא על הגה"צ רבי אברהם צבי בעק זצ"ל גאב"ד מעלבורן דאוסטרליה, שנסתלק לפני כחודש, וכך סיפרו בשם אחד מבניו:

בקהילתו במעלבורן היה נהוג, שמזמן לזמן היו אנשי קהילתו מזמינים את הרב הנערץ לסעוד בביתם, והיה הדבר לחשיבות גדולה בעיניהם. פעם אחת קיבל הרב ארבעה הזמנות מארבע אנשים שונים מקהילתו לסעוד את סעודת הערב בביתם, הרב לא אמר לאחד מהם שכבר קיבל הזמנה מאדם אחר, כדי שלא לפגוע בכבודם, רק אישר את ההזמנה של כל אחד ואחד והודה לו על כך, וקבע לכל אחד זמן אשר מקוה להגיע. ואכן באותו לילה, התארח הרב בביתם של ארבע אנשים אלו, ונטל את ידיו ארבע פעמים, ואכל ארבע סעודות! כדי לחלוק לכל אחד את כבודו הראוי לו...

הגאון האדיר רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל השתקע בסוף ימיו בירושלים עיה"ק, וכיהן כראש ישיבת "עץ חיים". פעם הבחין בחור אחד ברבו, כשהוא פוסע הלוך ושוב ליד ביתו, ונראה היה שמחמת סיבה כלשהו הוא אינו רוצה להיכנס לביתו. ניגש אליו הבחור ההוא, והציע את עזרתו, אמנם ראש הישיבה סירב להצעה באמרו שאין לו כל צורך בעזרה, וכאשר הבחין הבחור שראש הישיבה המשיך לפסוע אנה ואנה, ניגש אליו שוב וביקש לעזור לו, אך רבי איסר זלמן אמר לו שאין לו כל צורך בעזרה, ואף הסביר בפעם הזאת את התנהגותו, וכך סיפר לו: כשנכנסתי לביתי, הבחנתי במשרתת שהיתה גלמודה וענייה, שהיתה עסוקה בשטיפת הרצפה, ויודע אני שהמשרתת נהנית לשיר לעצמה בעת עבודתה, אך כיון שהיא יודעת שאסור לי לשמוע את קול שירתה, היא מפסיקה מיד כשהיא מבחינה בי שהנני נכנס לבית, אך כעת – אומר רבי איסר זלמן – היא עדיין לא הבחינה בי, ואין ברצוני לגזול מאשה אומללה זו את הנאתה, ולכן אני מעדיף להניח לה לסיים את מלאכתה, ורק לאחר מכן אכנס לביתי, ובינתיים אני ממתין כאן בחוץ...

פעם אחת דרש הגאון הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל בענין "שלום בית" ו"כבוד אשתו", ובדרשתו נכח גם הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל. בסוף הדרשה ניגש רבי איסר זלמן לרבי אריה ואמר לו "ישר כחך על הדרשה הנפלאה ועל החיזוק שנתת לי, שעוררת אותי לנושא כה חשוב". רבי אריה נבהל, ואמר לו "כבוד הרב, לא נתכוונתי כלל אליכם, מי אני שאומר מוסר לגדול הדור". ענה לו רבי איסר זלמן "אעפ"כ, גם אני צריך להיזהר יותר ולדקדק שלא לצער את אשתי", והוסיף ואמר "כידוע לך, שהכתב שלי אינו ברור

כלל, וכשכותב אני את הספרים שלי, מתקשים בדפוס לפענח את הכתב שלי, ולכן אני מביא את זה לאשתי, והיא יושבת ומעתיקה את כתבי, ועל פי זה מסדרים את הספר, והיות והרי אני יודע שהכתבים שלי עוברים עוד פעם כתיבה נוספת, לפעמים אני מתרשל וכותב את הכתבים שלא בכתב ברור, וכשאשתי מקבלת את הכתבים, היא צריכה להתאמץ ולהבין את הכתוב, ולכן מעכשיו אני מקבל על עצמי מכאן ולהבא, להשתדל ולכתוב יותר ברור כפי יכולתי, כדי להקל עליה את מלאכת ההעתקה..."

מספרים, שהגביר הנודע "הברון רוטשילד", ערך פעם "קידוש" לכבוד שמחה שהיתה במעונו, ואל הקידוש שנערך כנהוג לאחר תפילת יום השבת, הוזמן קהל רב בראשות גדולי ישראל. לאחר התפילה נכנסו המוזמנים לאולם הקידוש, ולמרבה פליאתם לא מצאו על השולחנות אלא רק כוסות לקידוש ויין, ולא ידעו כיצד יקדשו ללא "מזונות" שהרי "אין קידוש אלא במקום סעודה". והנה הברון רוטשילד נכנס לאולם במלוא הדרו, והתיישב במזרח לצידו של הגאון האדיר רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל, והברון נטל גביע יין בידו וקידש עליו, ולאחר ששתה את היין, בירך "בורא מיני מזונות", ואכל את הגביע! להפתעת כל המסובים... ובראות הקהל את אשר עשה, הבינו כעת, שהגביע זהו המזונות!

לאחר מכן כיבד הברון את הגאון רבי חיים עוזר שיקדש על היין – הגרר"ע החזיק את הכוס בידו, הרהר קמעא, ופנה לקדש על היין. כשיצאו מאולם הקידוש, שאלוהו מקורביו להגאון רבי חיים עוזר: ילמדנו רבינו, במה הרהר בטרם עשה את הקידוש? השיב

להם הגרר"ע: נתעוררתי לכך, שלכאורה צריך לכסות את המזונות, כמו שאמרו בפת, שלא יראה את בושותו (טור או"ח סי' רע"א ס"ט בשם הירושלמי), וגם במזונות רבו המנהגים בכך, והלא אי אפשר בכגון דא לכסות את המזונות, כי הלא הכוס שהוא מחזיק בידו – הוא המזונות! אך שוב חשבתי, שאם לא אקדש, אז יתבייש הברון רוטשילד, ומוטב שהפת יראה את בושותו ולא הברון רוטשילד...

פעם אחת השתתף פאר הדור מרן בעל "חזון איש" זצ"ל בשמחת ברית מילה, וכמובן שבעת שנתפרסם שה"חזון איש" משתתף שם, כולם נקבצו באו לך לראות את פני גדול הדור. לאחר הברית, נפנה ה"חזון איש" לצאת מהאולם, וכשנכנס לרכבו, ליווהו כל המשתתפים, והמתינו עד שיסע משם. לפתע פנה ה"חזון איש" אל הנהג, וביקש ממנו שיסע מאוד לאט, והדבר היה לפלא בעיניו, שהלא ה"חזון איש" ידוע היה כאחד שהוא רחוק מאוד מכל גינוני כבוד המדומה וכדו', ולמה הורה לנסוע לאט כשכל האנשים מלווים את רכבו, אך כמובן שמפני הכבוד ציית הנהג ונסע מאוד לאט, עד שכעבור זמן מה הבחין מרן ה"חזון איש" שכבר לא מלווים אותו אנשים, ואז הורה להנהג שיכול לנסוע כדרכו.

הנהג לא יכול לעצור בעצמו, ושאל את ה"חזון איש", למה הורה מקודם שיסעו לאט ושעכשיו אפשר לנסוע כרגיל, וכי ממתי מעניין אותו אם אנשים מלווים אותו או לא, אמר לו ה"חזון איש" בפשטות: וכי לא הבחנת שיש הרבה אנשים מאחורי האוטו? והלא אם היית מתחיל לנסוע מהר, אז היה נכנס כל העשן מהמכונית לתוך פניהם של האנשים שעומדים שם, והם היו מצטערים מזה,

ולכן ביקשתי ממך שתסע לאט, שלא יכנס העשן בפניהם, ועכשיו שראיתי שאין כבר אף אחד, הוריתי לך שאתה יכול לנסוע כרגיל...

סיפר לי מחותני הרה"ג ר' שמעון גאלדבערגער שליט"א ר"מ בישיבה דמאנסי, שלאחרונה פגש אחד המתגורר בבארא פארק ומתפלל בביהמ"ד וויזשניץ שם, וסיפר לו עובדא נאה, וכך סיפר:

לפני איזה שנים הייתי ל"ע בשנת האבל על אחד מהורי, ובאותה תקופה נסתלק בנו בכורו של מרן הגה"ק מוויזשניץ זי"ע, ה"ה הרה"צ רבי פנחס שלום זצוק"ל רב ביהמ"ד וויזשניץ בבארא פארק. והנה במשך כל השנה היתה לי קביעות להתפלל תפילת ערבית לפני העמוד בביהמ"ד דוויזשניץ, אך היות שכמה פעמים בשבוע היה בנו ומ"מ של רבי פנחס שלום זצ"ל – שמילא מקום אביו כרב הביהמ"ד (שהתגורר באותה תקופה במאנסי, וכעת נתמנה לכהן כהאדמו"ר מוויזשניץ-בארא פארק) מגיע לבארא פארק – וגם הוא היה בשנת האבל על אביו, על כן בכל פעם שהרבי היה מגיע לביהמ"ד להתפלל תפילת ערבית, היה "מתווכח" עמי מי יגש להתפלל תפילת ערבית לפני העמוד, שכן אני הייתי מכבד אותו להתפלל בהיותו רב ביהמ"ד, והרבי היה "מתווכח" עמי ואומר שיש לי קביעות להתפלל, והוא יכול לצאת לחוץ לעשות שם מנין ולהתפלל, ותמיד היה הרבי מנצח בויכוח ויוצא לחוץ להתפלל...

אמרות צדיקים

ארון פרוב

כ"ק מרן

מתולדותיו

רבינו ז"ע אמירת התלמים (ארכיון אהרון בירון ליבוביץ')

לבנות, ישיבות קדושות, ישיבה גדולה וישיבה לעצירים, מקוואות, מערכת כשרות וטחינת בשר ומפעלי חסד רבים.

מקורו ומרומקו, מאמריקה, מאירופה ומארץ ישראל, באו אל האדמו"ר מטהאש, ששמו המפורסם כפולע ישועות ורבים באו לשלוח ברכותיו ועצותיו. חצר קדושו היוו חינוך מפורסם לרווחה, ורבים באו בוים ובלילה ובנו לבניו ולצירות. בית הנכנסת ארוחת המיוחד עם ארחת את הקהל, והכל סעוד סעודות השבת יהיו עם האדמו"ר, שגאות שמעיו עליהם מהרוד ומברכותיו חלקים מתורונו של האדמו"ר ז"ל, אשר השמעיו בקהל עם, התפרסמו בספריו "עבודת עבודה".

בית של חסד וחסד היה ביתו הגדול. הרבה חלקק צדקה בסכומים גדולים. יש המצב בביתו היה דחוק, צדקה, לפחות את הספר "זעום אילמלך" בפרשה פלונית, שם יש קטע נפלא, ורמז לו כי מקופלים בתוך הספר שלוש אלפים דולר, שיקח זאת. לעצמו לא היה כלום. חי בחוקות, אך לעניים היה לו כסף. ש"ה נפלא פירושו נפסדה הרבנית ואה ליקים ביתו עם הנכנסת'א רבנית ונלטיא' עשמה ליקים קדשו שמסירות רבה. בשנת תשנ"א נפטר לו מינו בנו בכור, הרב"צ רבי מרדכי ז"ל, באמצע שקרא קריאת שמע בביתו"ה הוא קולב' יוד שמת באבהו. היה זה בית שיש בקרב. כניסת השבת, התנער מאבלו, התעסק בקדושת השבת וכן באשתו ואילו שולחנותיו הסתורים כרילי, להשתאותם של כל הנוכחים.

בשניות האחרונות חלה התרופפות במצב בריאותו. בחודש אדר תשנ"ב, רבי לרקת ריאות חריפה, ומזא נחלש חלקו, ובאליץ באמצע את הנשים היה הוא מקבל את קול הקדוש...

ביום קול הקדוש ז"ל: בחודש שנתרף לו בית אליקוניו [תשנ"ג]. ברות התברק. נדם לבו חזק והטהור. המעמשים בקדושת, אשר זכו לעמוד לימין קדשו כל הימים במסירות נאמנה ומפאלה, כאשר הבחינו בשניו הצורה, היוקו מיד את הרופאים ונחותו הצהלה. שבאו במסירות האדמו"ר ז"ל בתקש לישיבה של מעלה כאשר בני הבית, הלעלה ממנו אישים, עומדים סביב למיטתו ואומרים בקול חנוק מדמעת את פסוקי הירוח והאמונה.

האדמו"ר הגיער הנוח שישלת מפראדת, בנו, מ"מ, כ"ק אדמו"ר הרב"צ רבי אלימלך שליט"א, רבה של קרית טאהש, אצאנו ב"ד בכור, רבי מרדכי ז"ל, תאמר הרבנים והאדמו"רים שליט"א: רבי איבירוד זצ"ל פיש האדמו"ר מאדאסיסליאסמפרד; רבי יוסף שמואל מאיר, רבי בימ"ל ליעונסק מבוניס; רבי אברהם כ"ן, רבה של קהילת 'משכונת לאביו יעקב' במונטר, ורבי יוסף יחיאל כהנא, ראש הכוללים בקרית טאהש, נכדים, נינים ובני נינים.

"עולמות", ה' אלה בקרית טאהש, 18 ע'

כאשר היה נוסע להעתיק על ציונים של צדיקים, היה כלל ציון אומר את כל ספר התלמים, בעודו עומד על רגליו, כמנהגו שאף פעם לא ישב בתפילה. לעתים, כאשר כמעט נפל מרגליו, היה מתגבר ודוקע בהן, כדי שלא יפול. הזכירו לפניו חולים ובאהבות את ישראל, היה רץ כמעט כל הלילות ומעמט בשניה, עומד ומתפלל על יהודים ומקבל את משחיו כגוי. לא אחת התדפק על זלדו באישיו לילה, והיה פתח, שואל למבוקש ומבקר.

בשנת תשכ"ד נשאו לבו להקים את הקריה החדשה "קרית טאהש", בעיר בראבויאר, השוכנת במישק לידים היהודיים הכמוניים והזכים, אשר כפי בידות חנוניה לפני המלחמה. יעויה יתחיה, א"א אידישטע שטעטלעך, כמו פעם. רבנים הביתו אז בתקוה, שכל הליכה אל מדבר שטמה רוחני ופזי. לא המענו כי ינחם עם משהו אולם הוא עמט במסירות נפש ומט, ולא תת משום קושי. מיד בנה ישיבה והביא לשם בחורים, וחפץ' ה' בירו הצליח וכלה חלה למרוח.

הקריה החדשה שהתפתחה לימים וגדלה עד למאה מאות משפחות, היתה למעור רוחנו גדול, שכתרה של האדמו"ר הגענץ ז"ל. האדמו"ר שאף כי יתיה בקרית' כל מה שצריך, כדי שלא יצטרכו לצאת משם אל שאונה של עיר. ואכן, ישיבת רשת מוסדות חינוך לבנים

אורו של האדמו"ר מטהאש, רבי משולם פיש סני' לאזי זצ"לה"ה, וכן האדמו"רים בארה"ב וקנדה, זרח בהונגריה, כנו הבכור לאביו, הרב"צ רבי מרדכי ז"ל ח"ד, אב"ד העיירה דעמעטש. ערב מרדכי היה בנו של כ"ק האדמו"ר רבי אלימלך מטהאש זצ"לה"ה, אשר נפטר בימי חו"ם, בשנת תש"ג. בו היסד השליט"א, כ"ק אדמו"ר רבי משולם פיש מטהאש זצ"לה"ה. כ"ק רבינו ז"ל, נודע מפוליה וקדושו. היה לו ההנהגות מיוחדות של סעודות בעינים בקדושה. משחר נעוריו נודע למשכב בעבודתו ולא ח"ד בדליו ורדויו, בעבודה שאין כמותה. היה את כל בהנהגות קדושו, אותן סגל לעצמו כל ימי חייו.

כי שראה בו כי ערוד גדולות, שיגרו אביו להתגדל בבית זקנו האדמו"ר הקדוש. החסידיים שבאו להסתופף בציליו, קעבו אחר הילד המיוחד המהוון. ראוחו עומד ומתפלל בדבוקת, מלה במלה כזקן ורגיל. הכל סחו אחריו כי הוא ערוד להיות גדול בתורה וביאור. זקנו הגדול אביו עד מאוד וקרב לו כשואו מוסר לו מאורותיו ורנהותיו. שגורו וקבלו ש"ה בברורו למר אצל הרב"צ רבי מנחם בירון, הרב"צ מנחם מנחם" הרב האהוב על קאליב, שהיה יום של רבי אלימלך מטהאש. שישבת קאליב נחשב לעילוי שמתם מרח לו עם הלמוד. רב ברב נודע כשקול גדול מאוד, שהנה יומם ויליה שביבה.

בסני ניסים נעל בימי היום. הוא התחבב בקאטיו וה' שמר את חייו. בשנת תש"ג, התגורר אצל דודו בעיר מאקאווא, משפחת אורנשטיין, ואז למד בשיבת בעל ה"עשרות ששה" מאקאווא זצ"ל. משם הלך עם בנייהו, עם הקים בחודש אלול תש"א את ביתו, עם הרב"צ רבי יהודה נגיסון ז"ל, מנקי הדעת בירושלים, וכן וכך להר"ק הרב"ר אלימלך מליעניסק ז"ע. עם שיש כשנתים וחצי היה חבר במשכב הדינים לחרוד עונות, בבית דינו של הגאון הצדיק רבי פיש השקוביץ ז"ל.

אשר חובר בו אין עוד ערוד ליהודת בהונגריה, נסע בשנת תש"ט לאמסטר, עם שהה כשנתים במטה הליטות היעירות הנופש באודססא, בביתו בראבויאר. קורא בתורה בעצמו, לאורך עשרות שנים.

בשנת תש"ט אהרין כי עבר בשנת תש"א למונטריאל, קנה, עם הקים את בית מדרשו מאז לאורו כל שישו וארבע השנים הבאות, היה למאור שהאיר את עתיד וסביבותיה וקרני אורו יקבעו אל העולם הריחני הגדול והאדמו"רי נודע כשהתגורר החסידות טאהש, של זקנו הגדול, אשר הוא נסע אליה תמיד. שישו בירוח לפתוח הגולה והתקשר ולקבש ערודים וברכותו ולישועות.

כל יומי נגם על זקני, היה עומד על רגליו שנת ארבות בחפזיה. יש היה לומר לעמוד שעות שעות רצופות על מקוה אחד, ולומר את כל התלמים כמנה המעלות השמחות הנפש. כל ליל שיה האומר כל ספר התלמים חן כלל בעל לפני התפילה בעודו זומים.

בחדוש ניסן שנת הרב"צ נכנסתי לעול המצוות בשעט"פ, הרב מצוה היה אור ליום שני, זקני חק' הרב"צ רבי אלימלך משאח"ש ז"ע באו אז לעיר דעמעטש בלבנו ישועות עמוד הרשים, ש' בכל שני התקיימו סודות תה"ם בחדוש אדר, ואז למכוד רבי מצוה, שיש סמיים בחילת שנת ניסן וזו ע"ע שמתח ב' מצוה שליו, ואחר פסח חזרתי למעיר קלייאודאויין גם לימון הקיץ שנת הרב"צ.

בתחלת שנת תרצ"ה, חצי שנה אחר הרב מצוה, נסעתי ללמוד אצל ר"ז עיסי קאלוב, ולמדהו שם מסך טען רוחני עד

● ● ●
זמתי ללמוד בקהילה של ד"ר מ"ה רבי מנחם בראד [קאליב] ז"ל, ולבלי כל שנה מניח כמה שנים, כי בחיותו בן י"ב שנה וחצי, שלא אחי אדמו"ר מעיר דעמעטש ע"ל ללמוד ע"ק קלייאודאויין, עם התקיימה תלמוד תורה וישיבה קטנה, וישיבה זו התנהגה כבוד חזק מאוד, למדו שני דינים מגרם עד חסותו, מיד שבו בשבועות. עת ההיא למדו ספריו חלק פרק אלו טריפות, ובכל שבוע חנוה את הבחורים בקדוק, רב או רבי שמה תרעס יין, או בגו של הרב. שם למדתי כל שנת תרצ"ד.

תלמידיו, ואמר שאפילו אדם גדול כמוהו יצטרך רחמים מרובים להנצל מנינות ואפיקורסות אשר יתגברו אז בעולם, ושאל חרזי"נעך, ומה היה הצעה להנצל מנינות אלו. השיב הרב"ק מאטאט: "קטן אלו יצטרך פן בדיקים אפילו פן אזהר, ואמר שליטה נהמם. אפילו פן אנון אפילו פן אנון אפילו פן אנון", כן מאטאט ז"ל.

כ"ק רוח אדמו"ר מטהאש זצ"ל "עבודת עבודה" (קאנאדא טעט"ס) ח"ב, ע' שט"ו

ביום בחותי, כאשר שמעתי וקבלתי אימה סיפור, או עובדא מנדק, חזרתי על דע עממיה ברוב מוני מחורתי על מאמר התוספות שבט"ס, כי משעית אלה הם יסוד גדול ביהדות, ומשירשיים בלבנו אמות ה'. וכמו שזכר הרב"ק מרודין ז"ל, ז"ע, כי בעת שמת אה"ק בעל אהבה ישראל מאטאט ז"ל, אמר לו הרב"ק מאטאט, שלמי ביאת המשיח יתבחר חסידותו אחרד כניקת האמונה, כי תחפשו בעולם מנינות ואפיקורסות, ויתבטרו רחמים מרובים שישלבו להתקוות באמות ה', והראה על אחד מגדולי

אדמו"ר מטאהש זי"ע

יומא דהילולא

כ"ז
אב

חלל הסקר ולנקות את הבית המדרש וליקח בצורה נפלאה ביותר, והמאזר או כן המה, שאם הוא יוכל לנקות כל כך טוב, אז היכן הוא חיד היום...! והחליטו, שבאם הדבר יתמשך, הרי ששמתה רבה הם משאירים את השמש להמשיך בתפקידו.

ביום מן הימים הוצרך אחד מראשי הקהל לנסות לשמור בעיריה משיקאלי, וכשחזר הראש הקהל, היה זה בשעת לילה מאוחרת מאד, ושבער על דן גבול הבית המדרש המקודש, הופקדו לנקות שוארות בבית המדרש והמקודש דולקת, והדולות פתוחות, והדבר הרגיו אותו מאד – איהו הפקרות! – למה השאר השמש את האורות דולקות?! והלא בלאו הכי הנצואות גדולות מאד, והתחזקה על האור הוא דבר שעולה חן הרב – ותיכף וימיר נכנס לבית המדרש, וכשראה שאין שם אש, התחיל להתרגז במאד מאד, אך באמצע שמע קולות עולים מהמקוה, והדבר היה לו נפלא, מי הולך לנקות בשעת לילה מאוחרת, והחליט לזרז לנקות. ראה כשרוד הראש הקהל להמקוה, לא מחדה ארזו הוד, ומורב פלא למדל על עמודי האור היה יכול להוציא את המים – הוא ראה את דומ"ץ העיר – הרח"ק מטאהש ובלבדו ובעצמו, עומד כששורתי מורמים על ידיו, והוא אוחז בידו דלי מים, ומנקה את המקוה במורץ רב...

הרח"ק ר' שלמה זלמן פרידמן שליט"א "בדק"ק סאטנובליקוואד
"נעים ושמח", ר' אהרן טשע"ץ, ע"י א"ב

...היתה לי הזכות לשבות במחיצת הרבי מטאהש זי"ע פעמים מספר, ובעינינו ראינו עבודתו בקודש באופן מוסבל מאד, ס'איז געוועזן נורא נוראות, ממש נורא נוראות. העמיד מול עיניו כטבלע ע כונות הקודש, וזו לברה אז שם משנות הקודש שהטיא בפי, היה אומר עם כוננות ס'איז געוועזן וראש יצא לעונתן פון אותם...

מן אדמו"ר מוויזנין שליט"א
רבינו ש"ר ליל כ"ז אב תשע"ב
"דא"ח", שבלת טשע"ץ, ע"י א"ב

כשפטר מתום הרצ"ב אבן מדי"ץ זצ"ל, בנו שבחו של הרבי מטאהש זי"ע היה זה ערב שבת בבוקר, והבאיים נדדו למרחל את הרבי שהיותו שנה ערב שבת להדרו ללכת להליוה רח"ל עד שטרם כניסת השבת, אך הרבי אחר עולם שתיחלה הוא צריך עכשיו לטפון. הבאיים לא הבינו שלש מה הוא נצרך כששיו לטלפון, אך לבקשתו נתנו לו מיד טלפון.

הרבי חקק הטלפון, והתקשר לאיזה אשה. שמהו יום קודם נכנסה אליו, ויספרה לו שריא סובלת מאד במיעה והולכת לבדוח מינו עם ילדיה, ובמה שהרבי הפציר בה שלא תעשה כל לפרק את ביתה – והתקשרה בתחלה ולא הסכימה – וכשרחמה את השקפה אמר לה הרבי: שמעת מה הטלפון? אמרה שלא, אמר הרבי שבנו הגדול נפטר רח"ל וכשיו הולך לחיות הליוה... האשה נחרדה מאד ושאלה את הרבי: אז למה הרבי מתקשר אלי, אמר לה הרבי: השבת לנשות עכשיו עוד לפני הליוה נחת

רבינו זי"ע בעת דרשה בעירונו (yeshiva world news)

רבינו זי"ע בשי"ט

אחוז בתפקידו, ובביתו ילדים רכים. ואין לו מירוט למרוטה!

הרבי חרם עליו מאד, ותיכף ומיד צינה לקרוא לפניו את ראשי הקהילה, וכשנכנסו אליו, נשאו אותם ממיני מים פיסרו את השמש, וכבולן שראשי הקהל התחילו לפרט מבני הרב והעולות של השמש, שהוא מורש בלאכתו ולא שייך להמשיך, כך ולכן פיסרו אותו.

כששמע הרבנית את דבריהם, ביקש מהם בגודל מידת הרחמנות שבערה בקרבו, שהוא נוטל על קצנו דברד עם השמש, להסביר לו את גדול האחריות של, והוא מבקש מהם שיסימוו לנסות את השמש לעוד שלשים יום, לראות אם יוכל לבלא את התקידו נאמתו. ראשי הקהילה סמנו את דברי הרבי, ומפני כבודו לא יכלו לסרב, והולתו שאכן הרבי ירד עם השמש על מלאכתו מה ביוקו הוא צריך לעשות, ובאם מעתה ילאו את הפקידו כדבעי, הם מוכנים להשאירו בתפקידו, אבל – אמרו ראשי הקהילה – אם מוטל יהיה שום תקדמות, הרי הוא פוסטו ללא עונו טעותו.

והנה בעת כונות מים, ולפליאת כל אנשי העיר ראשי הקהילה לא היתחל כל גבול – הם ראו בעיניהם, שזאנו אותו חיום שהרבי אמר שירד עם השמש, הוא

של כוכות, וימים ראשונים של פסח חמור היינו ברעמטשער.

כ"ק מן אדמו"ר מטאהש זקוק"ל "עבודת עבודה" (קאנאדת טיש"ט), ח"ב, ע"ש

● ● ●

דבר נפלא ששמעתי לאחורנה מאת יידי ש"ר הרצ"ב שלום מכל אנגעל שליט"א, די ימנו של הרח"ק מטאהש זי"ע, וכך סיפר:

הרח"ק מטאהש זי"ע כיהן כמה שנים כדומ"ץ בעיר נירעדהאוי בהונגריה, באותה עיר, כיהן אדם אחד בתפקיד ה"מש"ט בתפקידו היה לנקות ולסדר את הבית המדרש והמקוה. והנה הגיע יום אחד, והחריטו ראשי הקהל ופרכטיה לפרט את השמש ומקדו – וכן וזה! ביום מן הימים זימן תללו את השמש, ואמרו לו שבריתו והוא מתורשל לאחורנה – הבית המדרש מליכוד, המקהה מליכילת, אין שום דבר מנקוין, ולא כל פניו אותו בתפקידו כשמש – על כן מודיעים על בה שיקל לו לחיים ולשלום.

הבשורה היה טובה נפלה על השמש כרעם ביום בהיו, ובעצרו כי רב, רץ אל עבר מעונו של הדיון, ה"ה הרח"ק מטאהש זי"ע, ופרץ בכי רב, ויספר להרבי שפיטרו

רבינו זי"ע בעת קביעת מזוזה (ארכיון חדר ליובוויץ)

מן הקיץ שנת הרצ"ב. בזמן אחד למדינת של שטיערן עיון מסכת דרים, ולשטיור בקיאות מסכת פסחים. חתם סדר קבוע בישיבת חומס כלל יום חומס רש"י, וגם ספר תהלים עם פרש"י ומשפטים. והבאורים הגדולים למדו גם ש"ע יורה דעה חלק א'.

דו"ר הרב מקאלוב שהגל יום יום טרם למד שיעור של אותו יום, חן את הבורחים את השיעור של היום הקודם. ובסוף השבוע בחן את השיעורים של כל ימות השבוע. והיה בחן בעיון, ומדקדק הרבה שרובם ידעו להשיב על שאלותיו, והבורחים התייארו מאד בעת הבחינה שיוכלו להשיב כדאור.

בעת שלמדו שם, התאסמתי בבית אחותי מרת שרה ע"ה הי"ד, היא נתנדלה בבית דו"ר הרב מקאלוב, כי דו"ר לא זכה לזש"ק, ל"ע, כל גדל לא אחותי בביתו כבת, ואחר כך היה נתייחם גם דודתי, ונישאת לדוד אחי אבי, הרצ"ב רבי אשר לאווי זצ"ל, בנו של זקניו הק"ה (רבינו משה זצ"ל, ז"ל אחר כך מלא רבי אשר את מקום דו"ר ברבנות של קאלוב שנת הרצ"ב ועד שנת תש"ר הי"ד.

ביום ההם היה הוא הסדר גבישות, שאלו שם בחור גדול, הועד לחלוה השיעור עם אחד מן הבורחים בעיניהם, ובזוהו לא קרא בשם "חור בחור", וכך למדו הבורחים הצעירים את דרך הלמוד. אבל כאשר דו"ר היה בחון אותו על לימודו, אמר שאינו צריך עוד ל"חור בחור", וחלק אותו ללמוד עם בחור צעיר בשנים מכונני, כי נהנה מאד מאופן לימודי, ואהה שאני למד כל דבר בבחינת רבה, וחבב אחי למואד.

בזמן הקיץ שנת הרצ"ב, בחיותו של חמט עשרה שנה, נסעתי לשיעור ללמוד בעיר פנהרדראימאט, בישיבת שהתנהגו בחיילי ע"ה ה"ה מ"ה מדיאראט זצ"ל, בתחלת שנת הרצ"ב עסקתי ללמוד בעיר האהדאן, שם שישמו ברבנות הג"צ המפורסם רבי עזריאל יודל לאבנובאטש זצ"ל, שישמש שנים רבות ברבנות קהל קודש ריאסי וויקן באמריקע, ושם האהדאן יוגה שיבה רמה שתיחלה לשל ולתפארת, אבל באמצע אותה עמשה שם המורה רבה, כי חלתי לחפש את הבורחים שהוצרכו לשרת בצנא, והיה סכנה גדולה לשיעור שם, לכן גם אני, וסעתי אז אהבאור לדעמטשער באמצע חזון, ובזמן אשאר את חותני ללמוד בעיר קאלוב אצל דו"ר.

וכאשר ובחתי ואל, ונאשתי ובחתי אצל זקניו הק"ה, אמר לי שבמאת נהנה מאד שחזרתי לביתי, כי גבישות נתנו לאלול בימים החם שסאטנאיע, אשר נתלקה הק"ה גדולה והפוסקת אם הם שריטם, וקניין הק"ה חמיר מאד שלא לאכול ק"ה הבשרים שבהם, אך שמעילא לא אכלתי שם, נתיירד מאד של ראש אפילו פעם אחת שאוכל את מנתם הריבה, והו נגע לנפשו מאד, כי זקניו הק"ה השתחיל עלי מאד, ונאשתי בעיניו כאלה.

ובזאת שררתי ללמוד בקאלוב, מיטם חתני ניקל נשתי הביתה, או לטאהל אז זקניו הק"ה, לפעמים לשבת קודש או בכל עת מצוא. ואחרי כן נסע כמה פעמים עם בני גלי יומי לשחות בעל גאביו הק"ה, בטאהש, שכל שבת הניחה שבתו בטאהש, והם גביטם אחורונים של פסח, וגם בחג השבעות. אבל בימים ראשונים

אליכם אישים אקרא*

בס"ד

זה כבר עידן ועידנים, אשר זכינו בהן לפאר את שולחנכם עם הגליון "נועם שיח", אשר מאז צאתו לאור עולם זכה לסייעתא דשמיא גדולה, להרוות את נפש הצמאים לדבר ה', והוא מגיע לאלפי בתים בישראל המענגים בהם את שולחן השבת, ורבים אומרים 'מי יראנו טוב', ומבקשים לשלוח להם במייל או בהדפסה. הגליון נערך בהשקעה מרובה וביגיעה גדולה לזיכוי הרבים.

ועל עתה באנו להעניק לכם הזדמנות להיות שותף במפעלנו להפצת התורה, וליטול חלק בהוצאות הגדולות והמרובות, וזכות הרבים יעמוד לכם באלף המגן להיכתב ולהיחתם בספרן של צדיקים גמורים לאלתר לחיים טובים ולשלום ולכט"ס.

ניתנת בזה ההזדמנות להקדיש קונטרס שלם בעד מאה ושישים דולר [\$160] או 550 ש"ח. תוכלו להקדיש את הקונטרס לעילוי נשמת, לשמחה, לרפואה, להצלחה, ולכל מה שתחפצו. כמו"כ אפשר גם להקדיש חצי קונטרס וכו'.

לשלוח את הפרטים או לסדר נדבה באשראי נא לפנות למייל:

9996551.z@gmail.com

כדי להפקיד ישירות לחשבון הבנק, נא לפנות למייל הנ"ל לקבלת הפרטים

לשלוח נדבה בדואר רגיל:

Cong. Zichron Elazar
16 Irene Court
Lakewood, NJ 08701

בברכת כתיבה וחתימה טובה ושנה טובה ומתוקה

מכון אפריון לשלמה

מתוך דברי תורה ש"ק תרומה תשע"ח

שמעתי עובדא נפלאה ממקור מוסמך, וכך סיפר:
היתה משפחה אחת שהיו להם חמשה בנים בגיל השידוכים, ומעליהם עדיין המתינה לזיווגה, אחותם המבוגרת שהיא כבר בת שלשים שנה.
ההורים יש להם קושי עצום ואינם יכולים להחליט בענין השידוכים - אם כן או לא - ולכן המתינו עדיין ששה מיוצ"ח לישועתם.

יום אחד מקבל אבי המשפחה טלפון, וכשהרים, שמע קול מבשר מעבר לקו "כאן מדבר ישראל האגער" (ה"ה מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק), והרבי אומר לו שהוא רוצה להזמין אותו למסיבת "לחיים" שתיערך הערב בביתו. שאל האב "לכבוד מה מסיבת לחיים הזו?" והשיב הרבי "לכבוד הבחור פלוני ופלוני שהערב נעשה לחתן בעז"ה", וכאשר שאל האב "והלא איני מכירו כלל, ומה השייכות שלי לכל זה?" השיב הרבי "כי הכלה - היא הבת שלך"...

מספרים אדמו"ר אחד מחוץ לארץ (השם שמור במערכת), נכנס אל מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א, והתאונן לפניו, שיש אחד שפתח לעצמו "חסידות", והוא קורא את שם החסידות בדיוק כשם החסידות שלו.

שאל אותו הרבי: איפה אתה גר? והשיב הלה שהוא גר בעיר פלוני, ושוב שאל הרבי: והיכן גר הרבי החדש? השיב לו שהרבי החדש יושב בעיר אחרת. אמר לו הרבי מוויז'ניץ שליט"א: אתה יושב בעיר אחת, והשני יושב בעיר אחרת - רחוק ממך - ואתה מפחד ממנו?! - אני הנני גר בבני ברק, וכמה רחובות לידי יש לי אח, והוא נקרא "וויז'ניצער רבי", והכל בסדר...

שמעתי לאחרונה סיפור נפלא, וכך סיפרו לי: היה יהודי אלמן ל"ע שחיתן את בנו, וקודם החתונה נכנס להתברך אצל מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א, וטרם שהלך לו, לגודל פליאתו, ביקש ממנו הרבי, שבלילה לאחר החתונה יכנס אליו כי הוא רוצה לדבר עמו. היהודי אמר להרבי שזה יהיה בשעה מאוחרת מאוד בלילה ואולי נשאיר את זה ליום אחר, אך הרבי אמר לו שהוא מתכה עליו באיזה שעה שזה יהיה, ודווקא הלילה, והיהודי הבטיח שיגיע.

בלילה ההוא, לאחר גמר החתונה, בשעה מאוד מאוחרת, נכנס האלמן הזה אל הרבי שליט"א, הרבי הורה לו לשבת והתחיל להתעניין אצלו איך היה החתונה - באיזה שעה יצאו לחופה - מי הגיע - איך היה האוכל - מי קיבל כיבודים בחופה ובברכת המזון - איך היה הכלי זמר - מי היה הבדחן וכו' וכו'. האיש הזה עמד משתומם ואינו יודע מה לו לרבי לכל זה, אך מפני הכבוד שיתף את הרבי וסיפר לו את הכל, ואח"כ בירכו הרבי בחמימות רבה ונפרד ממנו לשלום.

המקורבים של הרבי עמדו משתוממים ונדבקו לשונם לחיכם מרוב פליאה ותדהמה, ולא ידעו לומר מה לו להרבי עם כל זה, וכי ממתני מעניין את הרבי איך היה האוכל והכלי זמר, ושאלו את הרבי על כך, מה היתה כוונתו בכל זה. אמר להם הרבי במתק לשונו: בדרך כלל כשאחד זוכה להשיא את אחד מיוצ"ח, אז מטבע הדברים, כשההורים חוזרים לביתם לאחר השמחה, הם מדברים ביניהם אודות החתונה - איך היה, ומי הגיע ומה היה - אך היהודי הזה רח"ל אין לו אשה, ואין לו עם מי להעביר את כל שמחת החתונה, וכשיחזור לביתו יהא בצער גדול ממצבו, ולכן חשבתי שמן הראוי הישר שיהיה לו עם מי לדבר כל זה, ולכן קראתי אותו אלי שידבר עמי על הכל...

